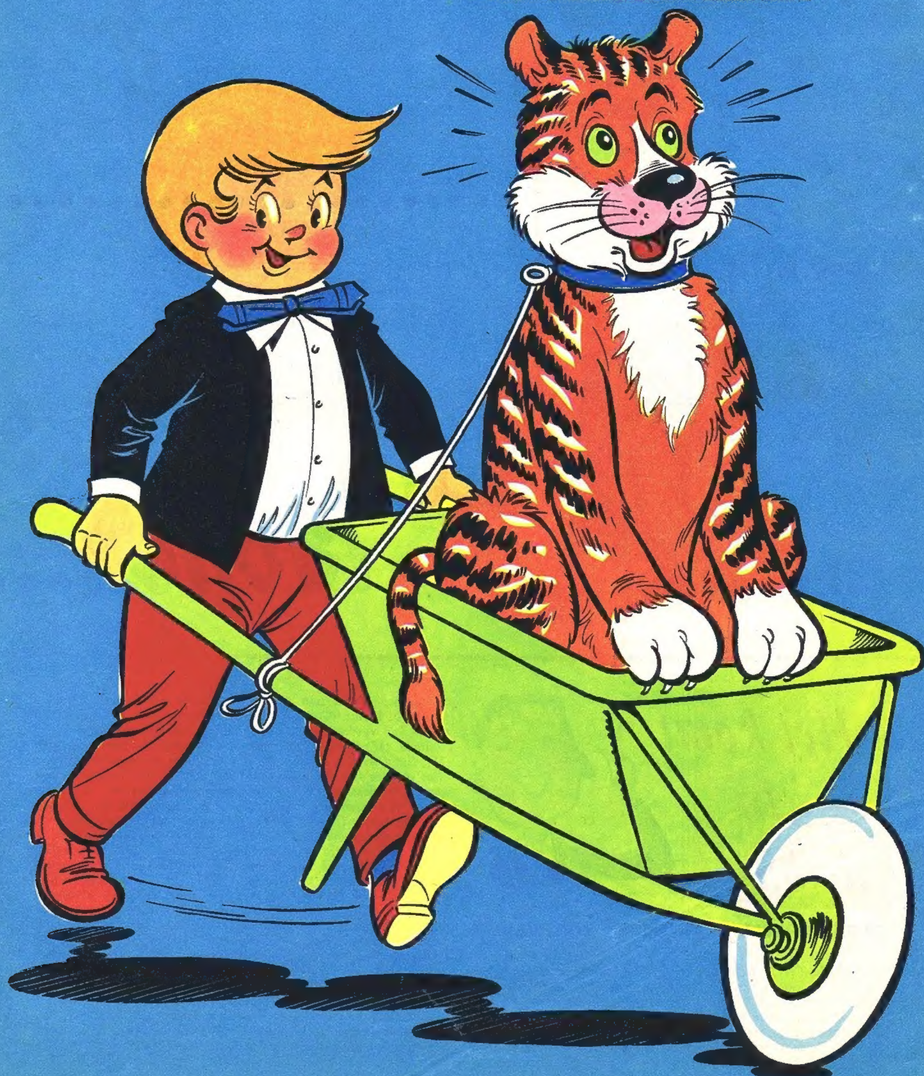
SJORS

van de Rebellenclub

2 november 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 44

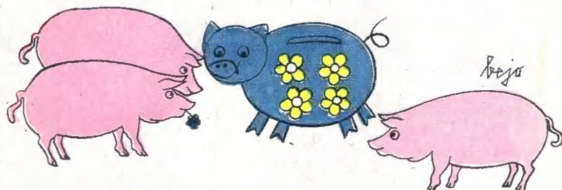

Even

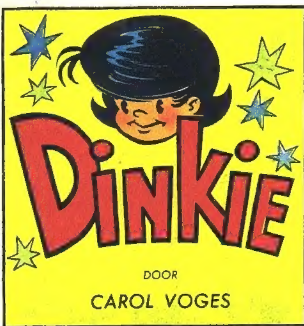
lachen...

Het komt in de bus

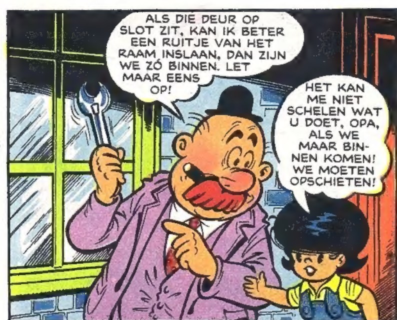
ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Ko van Gorp (11), Heikant 3, Reusel (N.-Br.), wil corresponderen met een r.k. jongen van zijn leeftijd in Nederland. Hobby's: muziek en voetballen. • *Marianne Verburg (11), Zockerstraat 10, Alkmaar*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland. Hobby's: gymnastiek, zwemmen en suikerzakjes. • *Theo Christant, Rolandstraat 20, Didam (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen van dertien jaar uit Utrecht. • *Ans Christant, Rolandstraat 20, Didam (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van veertien jaar. Hobby: foto's van filmsterren. • *Roelof Oostinga (17), J. W. Frisostraat 48, Groningen*, en *Sikko Schollema (16), Graaf Adolfstraat 52a, Groningen*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Hans Kanbier, Verlengde Dishoekse weg 10, Koudekerke (Zld.)*, wil corresponderen met een meisje van vijftien of zestien jaar in Duitsland of Engeland. Wie kan hem aan adressen helpen? • *Eef Kinkert, Archipelstraat 56, Haarlem*, wil corresponderen met meisjes tussen vijftien en zeventien jaar. • *Hannie (16) en Petra (15), Tigchelaar, Kloosterhof 13, Sneek*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Mieke Hommels (14), Parallelweg 15, Oirschot (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport en lezen. • *Hemmo van Delden (15), Hereweg 105, Meeden (Gron.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen, die vogels heeft of er veel van houdt. • *Twan Peer, Maandagstraat 18, Heerlen*, wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar uit België. • *Marijke Vis (12), Zwet 2, Kwintsheul (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Kees Halters (12), Koekoekstraat 35, Sprundel (N.-Br.)*, wil met een r.k. jongen of meisje sigarebandjes en lucifersmerken ruilen, liefst iemand uit het westen van Noord-Brabant. • *Betsie Halters, Koekoekstraat 35, Sprundel (N.-Br.)*, zoekt een r.k. correspondentievriend van achttien jaar uit West-Brabant.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

VOORZICHTIG, DINKIE!
DINKIE, WAT GA JE DOEN? PAS TOCH OP!
VLUG, OPA! WE MOETEN ZO SNEL MOGELIJK DAT HUIS IN!

HELP EENS, OPA; DE DEUR IS OP SLOT! KOM GAUW, ANDERS ZIJN WE NOG TE LAAT MET ONZE HULP!
?

ALS DIE DEUR OP SLOT ZIT, KAN IK BETER EEN RUITJE VAN HET RAAM INSLAAN, DAN ZIJN WE ZÓ BINNEN. LET MAAR EENS OP!
HET KAN ME NIET SCHELEN WAT U DOET, OPA, ALS WE MAAR BINNEN KOMEN! WE MOETEN OPSCHIETEN!

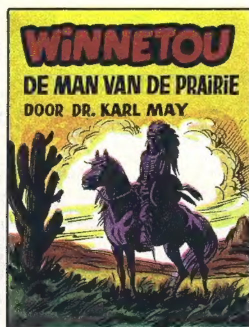

KINK!

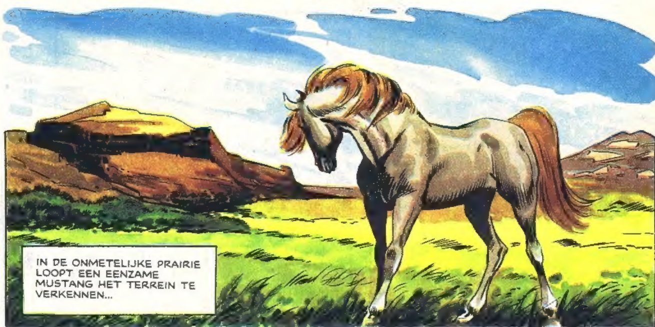

ZO... EN NU EENS ZIEN... OEI!... OF IK DE KNOP VAN HET RAAM KAN VINDEN. JA HOOR, IK GELOOF... AU!... DAT IK WAT TE PAKKEN HEB!
?
PAS OP DE SCHERVEN, OPA!

ASJEBLIEFT, DAME, KOM BINNEN IN DIT SPOOKHUIS! DE TOEGANG IS GEHEEL GRATIS! PAS OP VOOR HET OPSTAPJE!
UIT DE WEG, BEO, IK GA NAAR BINNEN! WE HEBBEN GEEN TIJD VOOR GRAPJES, OPA!
ALLES GRATIS VOOR NIKS!

ALS WE BINNEN ZIJN, OPA, HOLLEN WE VLUG NAAR BOVEN, WANT DAAR KWAM HET HULPGEROEP VANDAAN!

HELLUP!!
VOORUIT, OPA! DE TRAP OP!

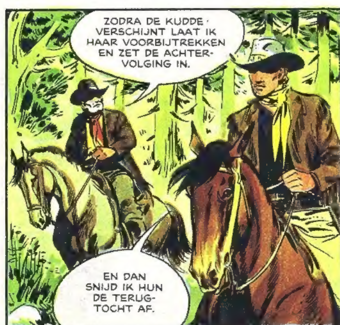

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

IN DE ONMETELIJKE PRAIRIE LOOPT EEN EENZAME MUSTANG HET TERREIN TE VERKENNEN...

JE MOET JE PAARD ALTIJD GOED VASTBINDEN ALS JE ERGENS MUSTANGS VERWACHT. KIJK, DAAR KOMT DE VERKENNER VAN EEN TROEP AAN!

NU GAAT HIJ TERUG OM RAPPORT UIT TE BRENGEN. BINNEN EEN MINUUT OF TIEN KAN DE HELE KUDDE HIER ZIJN.
DAT ZOU PRACHTIG ZIJN!

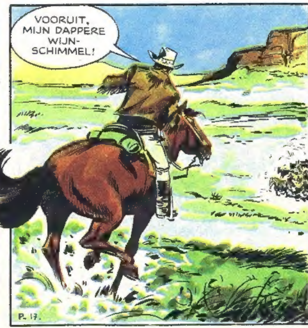

ALS JIJ JE NU OPSTELT AAN DE INGANG VAN DE VALLEI, DAN GA IK NAAR DE TEGENOVERLIGGENDE ZIJDE.

ZODRA DE KUDDE VERSCHIJNT LAAT IK HAAR VOORBIJTREKKEN EN ZET DE ACHTERVOLGING IN.
EN DAN SNIJD IK HUN DE TERUGTOCHT AF.

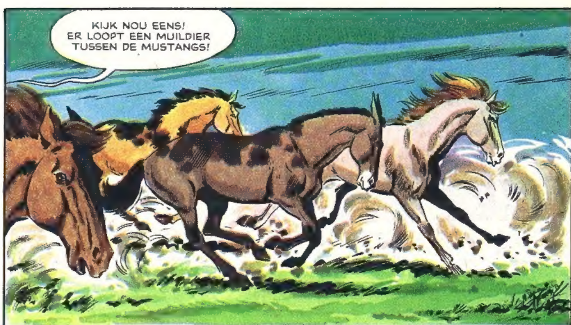

ZE ZIJN ERG INTELLIGENT, DIE DIEREN!

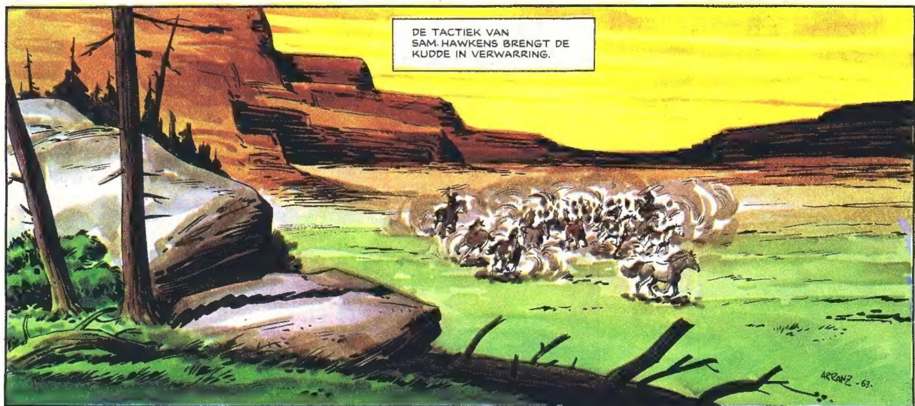

KIJK, DAAR KOMEN ZE!

EVEN LATER VERSCHIJNT EEN KUDDE VAN ZEKER DRIEHONDERD MUSTANGS IN DE VALLEI.

VOORUIT, MIJN DAPPERE WIJNSCHIMMEL!
P. 17.

ALS DE HENGST DIE DE KUDDE LEIDT OLD SHATTERHAND ZIET, HOUDT HIJ IN EN DE HELE KUDDE VOLGT ONMIDDELLIJK ZIJN VOORBEELD.

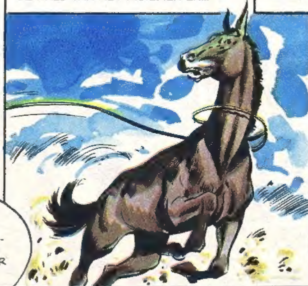

KIJK NOU EENS! ER LOOPT EEN MUILDIER TUSSEN DE MUSTANGS!

DE TACTIEK VAN SAM HAWKENS BRENGT DE KUDDE IN VERWARRING.
ARRANZ -63.

VOORZICHTIG! ACHTERUIT!

MORGEN BRENGEN! DIE EZEL...

JE BENT ONVERBETERLIJK, OLD SHATTERHAND! MOET JE WEER DE MOEILIJKSTE ERUIT KIEZEN? LAAT DIE MUILEZEL MAAR AAN MIJ OVER!

DE LASSO VAN SAM VALT PRECIES OM DE HALS VAN HET MUILDIER EN...

DIRECT DAARNA ZEILT SAM DOOR DE LUCHT...
ALLE MENSEN!
P. 13

Naar vreemde landen

STUURMAN BLACKWELL VAN DE *THISBE* ONTKETENDE EEN MUITERIJ ONDER DE BEMANNING. HIJ EN ZIJN TRAWANTEN NAMEN JOAN RIDLEY GEVANGEN EN GEBRUIKTEN HAAR ALS GIJZELAAR.

KAPITEIN SELBY ZAG IN, DAT HIJ MACHTELOOS TEGENOVER DE MUITERS WAS. ALS HIJ ZICH NIET OVERGAF, ZOU DAT JOANS DOOD BETEKENEN.

DE VOLGENDE PAAR UUR BRACHTEN JOAN EN JOE DOOR IN DE HUT VAN KAPITEIN SELBY. HET WAS HUN VERBODEN AAN DEK TE KOMEN. STEWARD WHILKES BEZWEEK IN DIE TIJD AAN ZIJN VERWONDINGEN.

MAAR OP HET OGENBLIK DAT KAPITEIN SELBY VAN ZIJN STOEL OPSTOND, WERD HET SCHIP KRACHTIG HEEN EN WEER GESCHUD.

DE JONGEN EN HET MEISJE KUN JE NIET ACHTERLATEN.
JE HEBT GEHOORD WAT IK ZEI! ER IS GEEN PLAATS!

ZIEDEND VAN WOEDE SPRONG KAPITEIN SELBY OP BLACKWELL AF.
DAT ZAL IK JE BETAALD ZETTEN!

KIJK UIT, MANNEN! BLACKWELL GAAT KNOCK-OUT!

KAPITEIN SELBY! ACHTER U!

MAAR DE WAARSCHUWING KWAM TE LAAT.
GOED ZO, MACEY!
VLUG, JOE! DE KAPITEIN IS GEWOND!

KOM GAUW, KAPITEIN!
DIE SCHURKEN HEBBEN GEWONNEN!

BINNEN EEN UUR IS DE THISBE GEZONKEN!
TEVREDEN KEEK BLACKWELL NAAR HET ZINKENDE SCHIP. ZIJN PLAN WAS GELUKT!

INTUSSEN OP DE THISBE...
KAPITEIN, WAT GEBEURT ER?
IETS VERSCHRIKKELIJKS, JOAN, MAAR WE KUNNEN NIET HELPEN.

ZENUWACHTIG ZOCHTEN JOAN, JOE EN DE KAPITEIN NAAR EEN ONTSNAPPINGSMOGELIJKHEID. ELK OGENBLIK KON DE THISBE ZINKEN EN DAN WAS HUN LOT BEZEGELD! OPEENS...
HET VLOT! VLUG, MAAK HET LOS! IK ZAL VOEDSEL HALEN!

DAT LOODZWARE DING KRIJGEN WE NOOIT OVERBOORD!
DAT HOEFT NIET. WE KLIMMEN EROP EN WACHTEN TOT HET SCHIP ZINKT.

JOE, HET SCHIP ZINKT! WAAR IS DE KAPITEIN?
WAT WAS ER MET KAPITEIN SELBY GEBEURD EN ZOU HIJ NOG OP TIJD HET REDDENDE VLOT KUNNEN BEREIKEN?

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

Judith was in handen gevallen van de ontvoerders van professor Foster.
De directrice van de school riep de hulp in van inspecteur Hudson.

BIJ DE DEUR VAN DE SCHOOL...

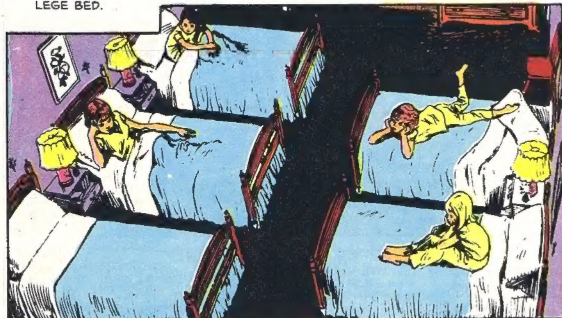

DIE AVOND HEERSTE ER OP DE SLAAPZAAL EEN GEDRUKTE STEMMING. IEDEREEN STAARDE SOMBER NAAR JUDITHS LEGE BED.

INTUSSEN...

DOOR NIEUWSGIERIGHEID GEDREVEN OPENDE JUDITH DE DEUR.

INTUSSEN,
VER OVER DE GRENS...

HALLO, HALLO!

IK ZET DE KOPTELEFOON OP. MISSCHIEN HOOR IK WAT!

DE GROTE VOGEL IS OPGESTEGEN. HEBT U IETS NODIG VOOR DE ANDERE VOGEL?

WAT JUDITH HOORDE WAS EEN CODE-BERICHT.

HEBT U IETS NODIG? ANTWOORD MIJ.

EH... JA... DE KLEINE VOGEL HEEFT GIERST NODIG.

ZE ZEIDEN GIERST!

GIERST?

DIT BERICHT VEROORZAAKTE GROTE OPSCHUDDING.

GIERST, MENEER!

GIERST?

GIERST, MENEER!

GIERST?

WAT IS DAT VOOR FLAUWE AARDIGHEID?

OP DAT OGENBLIK...

WAT DOE JIJ HIER?

WELKE GEVAREN BEDREIGDEN JUDITH NU?

Rob Robson *en het*

Kijk! Daar in de verte vaart een motorboot!" riep Gregg Flemming uit en wees met zijn hand naar een snel bewegende stip in de richting van de ondergaande zon. Lichte, glanzende strepen lagen over het rimpelende water van de Stille Oceaan. Samen met zijn vrienden Pinky Potts, Don Fischer en John Vandyck zat hij op een plateau van de Rode Rotsen, die vrij steil uit zee oprezen. De jongens hadden vakantie. Ze waren op een trektocht. Alle vier studeerden ze op een highschool (een soort van h.b.s.) in Scottsville.

„Zeg, zullen we nou maar naar onze tent teruggaan?" stelde Don voor, terwijl hij opstond. „Ik begin al weer trek te krijgen."

„Van zeelucht krijg je honger," wist John te vertellen. Hij stond eveneens op, een voorbeeld, dat door Pinky en Gregg gevolgd werd.

Juist toen ze over het smalle, kronkelende rotspad de terugtocht zouden aanvaarden, *klonk er achter hen een gil, een langgerekte gil, gepaard gaande met het geluid van stenen, die van de rotsen afbolderden!* De vier vrienden stonden een ogenblik onbeweeglijk. Pinky kwam het eerst tot zijn positieven. Met een doodsbleek gezicht riep hij uit: „Er is iemand van de rotsen gevallen. Kom mee, jongens!"

„Maar wees voorzichtig," waarschuwde Don. „Het is hier gevaarlijk."

Pinky, klein, maar aalvlug, had zoals gewoonlijk de leiding. Al spoedig had hij ontdekt waar het slachtoffer was gevallen. Hij bleef staan en wees met zijn hand naar beneden waar het lichaam van een man onbeweeglijk lag, tegen een rotsblok, een tiental meters onder hen. Als een klimgeit klauterde Pinky omlaag, de anderen volgden hem, hoewel langzamer. Telkens hielden zij zich vast aan uitstekende rotspunten. Gruis en kleine stenen rolden de steile helling af. Pinky boog zich over de man. Hij ademde nog. Opeens sloeg hij zijn ogen op. Hij wou zich oprichten, maar zonk terug. Een straaltje bloed sijpelde over zijn voorhoofd. Hij hijgde. Zijn lippen probeerden woorden te vormen, maar het gelukte hem niet. Pinky

mysterie van het Rode Huis

door Bernard Bruinhof

boog zich iets dieper over hem. Met een uiterste krachtsinspanning poogde de man opnieuw te spreken en deze keer slaagde hij er wel in, zij het heel zacht. Maar de jongen ving de woorden op: „Vertel. . . vertel Rob Robson. . . dat. . . dat. . . Rode Huis. . ."

Een zucht en hij sloot zijn ogen.

„Is hij dood?" riep Don met een doodsbleek gezicht.

„Nee, hij ademt nog. Maar een heel klein beetje," constateerde Pinky.

„Kom mee, Gregg," zei John kalm. „We moeten dadelijk een dokter en de politie waarschuwen."

De twee vrienden vertrokken. Don wierp een schuwe blik op het bewegingloze lichaam.

„Denk je, dat hij in leven blijft?" vroeg hij onwillekeurig op zachte toon.

„Ik weet het niet," antwoordde Pinky. „Misschien als er tijdig hulp komt."

„Kunnen wij niet iets doen?" informeerde Don. „Hem even verleggen of water geven?"

„Beter van niet," vond Pinky. „Wij hebben niet het flauwste idee wat hem mankeert."

„Zeg, wat zei die man eigenlijk?" informeerde Don, ondanks het verschrikkelijke ongeluk nieuwsgierig.

Pinky herhaalde de woorden. Don sprong overeind, met uitpuilende ogen. „Rob Robson!" riep hij uit. „Maar dat is jouw neef, de beroemde detective, met wie wij al verschillende avonturen beleefd hebben!"

Pinky keek zijn vriend wat spottend aan. „Dat behoef je *mij* niet te vertellen!"

„Nee, nee, natuurlijk niet! Maar jij blijft er zo koel onder als een komkommer. Ik snap je niet. Anders ben je altijd zo. . ."

„Ik dacht erover na wat die man zei over het Rode Huis."

„Ken je dat Rode Huis?" vroeg Don opgewonden.

„Nee. . . en toch. . . ik weet het niet."

De jongens waren weldra in een druk gesprek gewikkeld, waarin de meest fantastische theorieën besproken werden. *Het was jammer, heel jammer, dat ze de man niet zagen, die van achter een rots hen bespioneerde.*

„Wordt hij weer beter, dokter?" vroeg Pinky aan de arts, die juist de bewusteloze man had onderzocht.

„Hij maakt een goede kans en dat mede dank zij jullie," antwoordde deze vriendelijk. „Zijn ruggegraat is gelukkig niet gebroken. Maar of hij een schedelbasisfractuur heeft, moeten de foto's in het ziekenhuis uitwijzen. Ik denk echter dat het wel mee zal vallen."

Een inspecteur van politie voegde zich bij hen. „Jongens," zei hij. „Ik wil jullie graag even spreken."

. . . die van achter een rots hen bespioneerde.

Pinky moest nog eens vertellen welke woorden hij had opgevangen. De politieman knikte goedkeurend. „Nou had ik graag," zei hij, toen Pinky uitgesproken was, „dat jullie aan niemand, maar dan ook aan niemand iets over dit voorval zegt."

„Ook niet aan Rob Robson, meneer?" vroeg Pinky lachend.

De inspecteur keek hem onderzoekend aan. „Hoe kom je daarbij?"

„Hij is mijn neef. En ik zou hem graag ontmoeten."

„Daar komt voorlopig niets van," antwoordde de politieman met een lachje, dat iets van de strengheid van zijn woorden verzachtte.

Nadat de vrienden hun namen en adressen hadden opgegeven, vertrokken ze. Toen ze in hun kamp aankwamen, praatten ze nog geruime tijd over hun avontuur alvorens de slaapzakken in te duiken.

Een groot deel van de volgende morgen brachten de jongens door met zwemmen in een kleine, eenzame baai. Na het middageten gingen Gregg en Don boodschappen halen in het dichtstbijzijnde dorp. Opgewonden kwamen ze terug.

„Hier, lees eens," zei Don en drukte Pinky en John een morgenblad onder de neus. Onmiddellijk viel hun oog op een kort verslag onder de laatste mededelingen.

TOERIST VERONGELUKT

Gisteravond is mr. Jack Harris (36), afkomstig uit Los Angeles, van de Rode Rotsen gevallen en ernstig gewond in het ziekenhuis van Delver opgenomen. Zonder bij kennis te zijn geweest is hij overleden. In onze avondeditie komen wij hierop nader terug.

„Dat is. . . En de dokter zei nog wel, dat die man het waarschijnlijk zou halen," viel Pinky verontwaardigd uit.

„Ook een dokter kan zich vergissen," zei John droog.

Op dit ogenblik kwam er een man op hen toelopen, een lange, tanige man. Hij had kleine, dicht bij elkaar staande ogen en uit de verminking aan zijn rechteroor kon worden afgeleid, dat hij een tijdlang beroepsbokser was geweest. De vreemdeling schoof zijn hoed wat naar achteren, haalde een notitieboek en balpen te voorschijn en zei kortaf: „Ik ben Phillby van „Our Daily News". Jullie zijn de jongens, die Mr. Harris gevonden hebben, niet-waar?"

„Ja," antwoordde Pinky. „Hoe weet u dat?"

De smalle lippen van de ander weken even van elkaar en een bruin, brokkelig gebit kwam te voorschijn.

„Wij journalisten hebben zo onze bronnen, snap je? Maar. . . eh. . . wie was het eerste bij hem?"

„Ik," antwoordde Pinky.

„Mooi." De ogen van de verslaggever keken hem doordringend aan. „Dan kun jij me wel wat vertellen."

„Er valt niets te vertellen," voegde Pinky de ander toe. „Toen we bij Mr.

„Er gaat juist een man het Rode Huis in!" riep hij opgewonden uit.

Harris kwamen, was hij bewusteloos."

„Heeft hij dus helemaal niets gezegd?"

Pinky keek hem met onschuldige ogen aan. „Dat gaat moeilijk, als je bewusteloos bent, zou ik zo zeggen. Maar waarom wilt u dat weten?"

De journalist keek hem even aan en klapte zijn boekje dicht. „Ik moet een uitvoerig verslag over Mr. Harris schrijven. Hij was een belangrijk man. Maar nou moet ik elders mijn licht opsteken. Bedankt en goedendag."

Peinzend keek Pinky de journalist na, die in een oude Ford wegreed. „Dat is vreemd," mompelde hij.

„Wat bedoel je?" vroeg Gregg nieuwsgierig, terwijl hij zijn vriend aanstaarde.

„Ik heb die man eerder gezien, maar waar?"

„Journalisten zwerven overal," bracht Don in het midden.

John, die nogal aan de zwijgzame kant was, deed zijn mond open. „Ik geloof helemaal niet, dat die Philliby journalist was."

„Geen journalist?" herhaalde Don en keek zijn vriend verbaasd aan.

„Nee. Ten eerste vertelde die snuiter ons, dat hij een uitvoerig verslag wou schrijven over wijlen Mr. Harris. Maar als hij dan zo iets van plan was, waarom noteerde hij dan onze namen en adressen niet en waarom nam hij geen foto's? Bovendien liet hij ook geen perskaart zien, wat meestal toch de gewoonte is. *En hoe wist hij, dat wij de politie gewaarschuwd hebben?*"

„Van de politie zelf natuurlijk," voegde Gregg hem toe. „Journalisten komen elke dag op het politiebureau om nieuws te vernemen."

„Dat weet ik ook wel," pareerde John kalm. „Maar denk je ook, dat in dit geval de politie die verslaggevers aan de neus zal hebben gehangen, dat wij Mr. Harris gevonden hebben? Die inspecteur vroeg ons immers toch met niemand over deze zaak te spreken."

Pinky wendde zijn gezicht naar hem toe, zijn ogen schitterden. „Je hebt gelijk, John. Die kerel was geen journalist. En nu schiet me net te binnen waar ik hem gezien heb. Weten jullie nog wel, dat we twee dagen geleden gezwommen hebben in zo'n kleine baai vlak bij een paar loodsen?"

De anderen knikten.

„Nou," vervolgde Pinky met stijgende opwinding in zijn stem, „daar heb ik die kerel zien werken. *Maar toen had hij een overall aan en een pet op.*"

„Kun je je niet vergissen?" vroeg Don.

„Absoluut niet. Ik heb hem herkend aan zijn bloemkooloor en die geniepige oogjes. Ik durf mijn hand ervoor in het vuur te steken. Die knaap werd geroepen in dat rode gebouwtje van rotssteen. . ." Pinky viel zichzelf in de rede. „Zeg!" riep hij opgewonden als iemand die net verneemt, dat hij een grote prijs heeft gewonnen. „Dát is natuurlijk het *Rode Huis*, waar Mr. Harris het over had."

Even was het stil. De jongens waren allen onder de indruk van het verbijsterende feit, dat Pinky zo maar het geheim had opgelost. Want dat dit rode gebouwtje hetzelfde was als het Rode Huis stond voor hen vast.

„Wat nu?" zei Don.

„We gaan dit geval eerst onderzoeken en dan vertellen we alles aan de politie," besliste Pinky. „Dit wordt een machtig avontuur."

De vier vrienden waren achter een groot rotsblok weggedoken. De zachte wind voerde zilte zeelucht mee. Ver weg krijste een zwerm meeuwen. Het begon al donker te worden. Af en toe keek een van de jongens met een nachtkijker naar het Rode Huis, waar ze een tien minuten geleden de pseudo-journalist naar binnen hadden zien gaan. Ze hadden hem dadelijk herkend, ofschoon hij nu weer gekleed was in overall.

„Wat zou er eigenlijk aan de hand zijn?" vroeg Pinky voor de zoveelste maal.

„In dat Rode Huis is iets aan de knikker," zei John kalm. „Die zogenaamde journalist probeerde uit te vissen of Mr. Harris nog iets had gezegd. Daaruit blijkt dus, dat deze op de hoogte was van bepaalde geheimen. En ook, dat die kerel daarvan wist. Ik heb zo'n idee, dat hij in de buurt geweest is toen Mr. Harris die val maakte."

„Of hem van de rotsen geduwd heeft."

„Dat is ook mogelijk. . ."

Gregg viel hem in de rede, zenuwachtig de nachtkijker heen en weer bewegend. „Er gaat juist een man het Rode Huis in!" riep hij opgewonden uit.

Pinky draaide zijn gezicht half om. „Zullen we proberen ze af te luisteren?" stelde hij voor en zijn ogen glansden.

„Het is de enige manier om iets gewaar te worden," erkende Gregg.

Heel behoedzaam, als ervaren woudlopers, waren de jongens naar het Rode Huis geslopen, gebruik makend van elke dekking in het heuvelachtige terrein. Maar juist toen Pinky het oor te luisteren legde tegen een geblindeerd raam, gebeurde het! Plotseling klonk een gerucht achter hen. Bliksemsnel keerden de vrienden zich om en tot hun grote schrik zagen zij twee mannen met revolvers in de hand. Een van hen snauwde: „Naar binnen jullie!"

Met knikkende knieën voldeden de vrienden aan het bevel. Ze kwamen in een kleine ruimte. Aan een tafel zaten de pseudo-journalist en een vreemdeling, die hen verbaasd opnamen.

„Deze jongens probeerden jullie gesprek af te luisteren," zei de grootste van de beide mannen.

Philliby stond op, zijn gezicht dreigend als een onweersbui. „Zo," zei hij en zijn stem had een gevaarlijke klank. „Wat kwamen jullie hier doen?"

Pinkv antwoordde op onschuldige

toon: „We waren hier heel toevallig en toen. . .” Hij hield op, want de hand van de zogenaamde verslaggever schoot snel en onverwacht uit en striemde als een zweepslag zijn wang.

„Au!” kreet de jongen en hield zijn hand tegen zijn gezicht.

Philliby deed nog een pas naar voren. „En nou wil ik de waarheid horen,” zei hij snijdend.

Geen van allen had bemerkt, dat de deur achter hen heel voorzichtig werd geopend. Een slanke jongeman kwam onhoorbaar als een windzuchtje het vertrek binnen, een revolver in de hand. Met één snelle armbeweging maaide hij de jongens terzijde, zodat zij uit de vuurlinie verdwenen, als er geschoten zou worden. Het was Rob Robson, de beroemde detective! De schurken staarden hem met uitpuilende ogen aan. Philliby's gezicht verkleurde in een oogwenk van bruin tot vuilwit. Spreken kon hij niet op dat ogenblik. Maar Rob Robson sprak wel. „De waarheid, waarde heer,” en hij wendde zich spottend tot Philliby, „die je zo graag wou horen, zal ik je vertellen. Maar dan op het politiebureau.” Robsons stem nam eensklaps een staalharde klank aan. „Handen omhoog en vlug! Eén verdachte beweging. . .”

Vier paar handen zwiepten vreesachtig de lucht in en tegelijkertijd stormde een vijftal agenten het vertrek binnen.

„En hoe is nou eigenlijk alles in zijn werk gegaan, Rob?” vroeg Pinky nieuwsgierig aan zijn neef.

Even tevoren was een arrestantenwagen met de schurken naar het politiebureau vertrokken voor een nader verhoor. In de loodsen stelde een aantal agenten en rechercheurs een nauwkeurig onderzoek in. Fotografen en vingerafdrukkenexperts verrichtten snel en vakkundig hun werk. Rob Robson, de inspecteur van politie en de vier vrienden zaten in een kamer van het Rode Huis.

Rob blies nog een paar rookwolkjes uit zijn geliefkoosde kromme pijp alvorens antwoord te geven. „Kijk eens,” begon hij, „een paar maanden geleden werden er in verschillende plaatsen in deze omgeving op grote schaal valse bankbiljetten uitgegeven. De bankbiljetten waren uitstekend nagemaakt. Op het eerste gezicht kon men ze niet van echte onderscheiden. Tenminste, het gewone publiek kon dat niet. Maar op de banken, waar het geld na verloop van tijd terechtkomt, ontdekte men het natuurlijk wel. De politie werd gewaarschuwd en deze stelde een onderzoek in. Door een toeval kon ik de politie helpen. Ik was met een andere zaak bezig, maar ik kwam op het spoor van een kerel, die valse bankbiljetten uitgaf.”

„En die snuiter heb je in de kraag gegrepen,” zei Pinky vlug.

Robson grijnsde even. „Dat zou niet erg verstandig zijn geweest.”

„Waarom niet?” vroeg Pinky. „Als je zo'n schurk toch verhoort. . .”

„Dan is het de vraag wat hij wil loslaten en wat hij weet. Ondertussen is de tegenpartij al gealarmeerd en dan ben je verder van huis. Maar om door te gaan: die kerel werd gevolgd. Op een gegeven ogenblik raakte de detective jammer genoeg het spoor bijster.”

„Waar?” informeerde Gregg met een gespannen trek op zijn gezicht.

„Vlak bij Delver. Ook op andere gronden vermoedden wij,” vervolgde Rob zijn relaas, „dat het hoofdkwartier van de valsemuntersbende hier in de buurt gevestigd was. Wáár precies ontdekte mijn assistent, Jack Harris.”

Pinky knikte peinzend. „Ja, hij gaf de tip door van het Rode Huis. Wat. . . wat vreselijk, dat hij is overleden.”

Rob nam de pijp uit zijn mond; op zijn gebruinde gezicht lag eensklaps een vrolijke grijns. „Stel je maar gerust, hoor. Hij leeft nog.”

Pinky wipte overeind van zijn stoel; zijn onderkaak was van verbazing naar beneden gezakt. „Hij. . . hij leeft nog?...” brabbelde hij, als was hij nog in zijn kleutertijd.

„Ja. Met een paar dagen mag hij het ziekenhuis weer verlaten. Wij hebben met opzet in de kranten laten zetten dat hij overleden was, want anders was de bende er dadelijk vandoor gegaan. Nu hebben wij ze op heterdaad kunnen betrappen. Jullie hebben prima werk verricht, jongens, maar wees voortaan niet te overmoedig.”

„Bij deze woorden sluit ik me graag aan,” zei de inspecteur van politie glimlachend, terwijl hij opstond.

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

DE JONGENS VAN MENEER KWEL LOGEERDEN EEN WEEK OP HET KASTEEL VAN GRAAF BEZEMER EN BILLIE VERMAAKTE ZICH BEST.

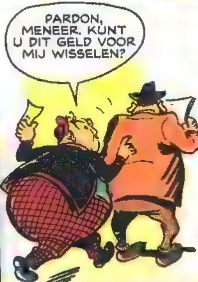

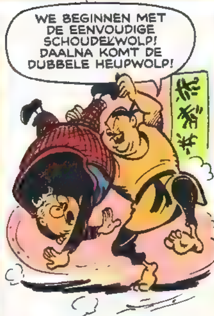
WARME WORST IJS
MAG IK VAN U EEN DOZIJN WARME WORSTJES EN ZESTIEN BEKERS IJS?

WARME WORST IJS
HOEPEL OP! IK NEEM GEEN VREEMD GELD AAN!
LIEVE HELP, IK HEB ALLEEN MAAR CHINEES GELD!

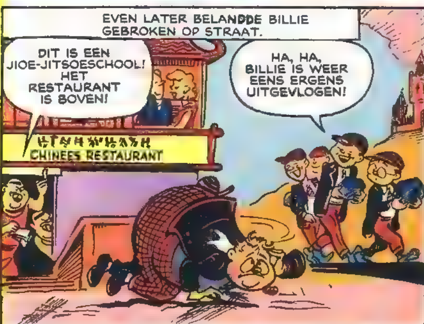

GEEN NOOD, IK GA FIJN IN DAT CHINESE RESTAURANT ETEN!
CHINEES RESTAURANT

WAT IS EL VAN UW DIENST, WAALDE HEEL?
VAN DAT GELD SNAP IK NIKS! GEEF MAAR WAT IK ERVOOR KAN KRIJGEN!

KOMT IN OLDE, HEEL!
HM, IK HEB ER ECHT ZIN IN!

WE BEGINNEN MET DE EENVOUDIGE SCHOUDELWOLP! DAALNA KOMT DE DUBBELE HEUPWOLP!

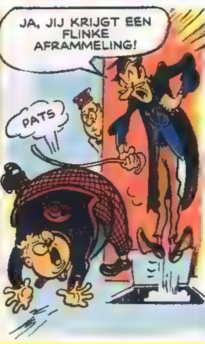

NU DE HOGE WOLP! GOED ZO!
HELP! STOP!

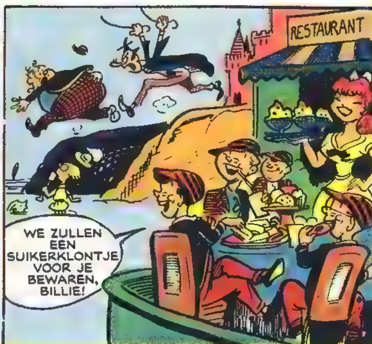

EVEN LATER BELANDDE BILLIE GEBROKEN OP STRAAT.
DIT IS EEN JIOE-JITSOESCHOOL! HET RESTAURANT IS BOVEN!
HA, HA, BILLIE IS WEER EENS ERGENS UITGEVLOGEN!
CHINEES RESTAURANT

JULLIE HEBBEN JE GELD AAN WAARDELOZE STENEN VERKNOEID!

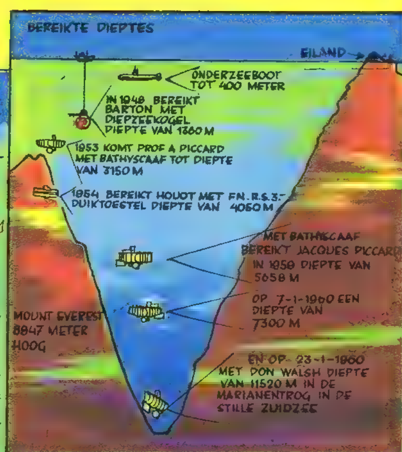

MAAR IN HET KASTEEL...
TJONGE, DAT ZIJN PRACHTIGE FOSSIELEN! DAAR ZOEK IK AL JAREN NAAR!
MUSEU
CLEOPATRA'S

HIER IS IETS VOOR JULLIE MOEITE, JONGENS!
HEE ZEG, KRIJG IK NIKS?

JA, JIJ KRIJGT EEN FLINKE AFRAMMELING!
PATS

RESTAURANT
WE ZULLEN EEN SUIKERKLONTJE VOOR JE BEWAREN, BILLIE!

De wonderen van de diepzee

In de oudheid en ook nog vele eeuwen daarna nam men aan, dat de oceanen onpeilbaar diep waren. Later heeft men van de meeste zeeën de diepte aan de hand van peilingen kunnen vaststellen, maar ondanks dat weten we nog steeds erg weinig van wat er zich onder de waterspiegel bevindt en afspeelt. Over een paar jaar zullen we waarschijnlijk meer weten over de maan en over Mars dan over de bodem van de zee.

In 1934 zakten twee Amerikanen, Barton en Beebe, in een metalen kogel tot een diepte van negenhonderd meter onder water. Zij waren de eersten die een glimp opvingen van de wondere wereld der duistere diepten. Ze werden gevolgd door andere onderzoekers en langzamerhand is men tot de ontdekking gekomen dat de zeeën tot in hun grootste diepten bevolkt zijn met levende wezens. Daar in die inktzwarte duisternis leven allerlei wonderlijke wezens als inktvissen, zeespinnen, reuzengarnalen, lantaarnvissen, zeedraken en ontelbare andere soorten.

De aarde is voor het grootste deel overdekt met water. Die enorme hoeveelheid water wordt in de bovenste lagen bewoond door ontelbare planten en dieren. Hun groeikracht en energie krijgen ze van de zon. Het zonlicht kan echter maar tot ongeveer vierhonderd meter in het water doordringen. Daaronder heerst een eeuwige duisternis, die wordt bevolkt door allerlei vreemde wezens. Vroeger dacht men dat al deze wezens blind waren, omdat er toch niets te zien valt op die diepten, maar tegenwoordig weet men dat de meeste diepzeevissen goed ontwikkelde en zeer lichtgevoelige ogen hebben. Vele soorten ook dragen hun eigen licht mee. Sommige hebben op de zijkant van hun lichaam rijen lichtjes. Hiermee lokken ze een prooi of zoeken contact met soortgenoten. Andere hebben een lichtgevend orgaan in de bek, die zij bij het zwemmen wijd openhouden. Kleinere visjes komen op dit licht af, zwemmen de muil binnen en zijn daarmee verloren.

De vissen van de diepzee leven onder een enorme druk van het zeewater boven hen. Op elke vierkante centimeter van hun koudbloedige lichaam staat een druk van tienduizend kilo. Hoe het leven op deze diepten gekomen is weet niemand. Men vermoedt dat sommige soorten in de loop van de tijd steeds dieper zijn afgedaald en zich daar hebben aangepast.

DEEPSTAR

EEN VAN DE TWEE GONDELS WAARIN DE SCHROEVEN DRAAIEN

BESTUURDER

DEEPSTAR KAN VIER KM DIEP KOMEN

3CM STAAL

TWEE ONDERZOEKERS

GRIJPER

SCHIJNWERPERS

US NAVY

ENIGE ONDERDELEN VAN DE TRIESTE
1. GELUIDSGOLVENMETERS
2. VENTIELEN
3. ELEKTROMAGNETEN
4. SCHROEF 5. SNORKEL
6. TOEGANGSTUNNEL
7. BALLASTTANKS 8. WATERTANKS
9. BOOTLICHAAM GEVULD MET BENZINE
10. VENSTER 11. PASSAGIERSCABINE
12. ROER 13. STIJGSNELHEIDSMETER

BULTERS

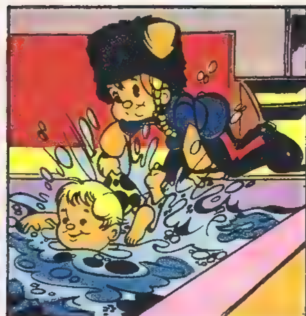
Om de bodem van de zee op haar diepste gedeelten te kunnen bekijken heeft de inmiddels overleden Zwitserse professor Auguste Piccard een duiktoestel laten bouwen, dat tot op de zeebodem kon afdalen. Een moderne atoomonderzeeër kan niet dieper dan vier- à vijfhonderd meter; daaronder zou de geweldige druk hem verpletteren. Om het gevaar van deze druk op te heffen heeft Piccard een nieuwe vinding toegepast. Boven een bij de firma Krupp in Essen gebouwde kogel met een doorsnee van twee meter vijftien en een wanddikte van twaalf centimeter bevindt zich een banaanvormige romp van dun metaal. Deze zes meter lange romp is gevuld met negentigduizend liter benzine. Deze vloeistof is lichter dan water en houdt daardoor de boot aan de oppervlakte. Laten we nu eens een tochtje met dit duiktoestel (een zogenaamde bathyscaaf), dat Triëste heet, meemaken.

Als de bemanningsleden via een ladder, die door een buis loopt, in de stalen bol zijn aangekomen, schroeven ze de ingang achter zich dicht. Dan laten ze de buis vollopen met water. De bathyscaaf werkt precies als een luchtballon. De geleerden in de bol laten benzine ontsnappen. Door ventielen stroomt er zeewater (dat zwaarder is) voor in de plaats. Daardoor zakt de bathyscaaf. Op de zeebodem aangekomen kan het duiktoestel rondvaren, voortgestuwd door een schroef. Op een diepte van tien kilometer staat er op de bol een druk van tienduizend kilo per vierkante centimeter. De druk op de romp erboven is binnen en buiten gelijk, doordat er zich zeewater en benzine in bevindt. Als de bemanning klaar is met haar taak (foto's maken, met schijnwerpers de bodem afzoeken), laten ze ballast los. Deze ballast (een voorraad ijzeren kogeltjes) bevindt zich in vier buizen in de romp van de bathyscaaf en wordt daar door elektromagneten vastgehouden. Zodra de stroom uitvalt, loopt de ballast weg, waardoor het schip naar de oppervlakte stijgt.

De bathyscaaf is niet alleen bestemd voor het onderzoek van diepzeebewoners. Ook voor het testen van instrumenten op grote diepte en het bestuderen van elektrische en radioactieve verschijnselen wordt ze gebruikt.

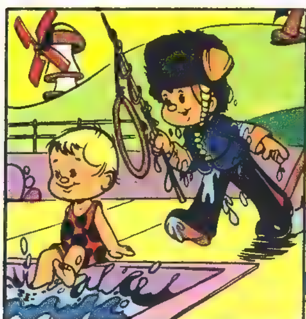
SPELEND SPEELGOED

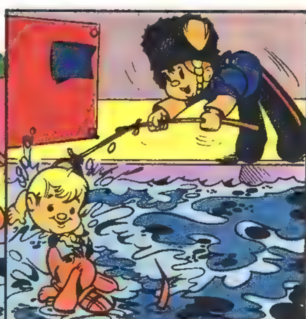

Op een dag zei Tommie tegen zijn broertje Tim: „Het wordt hoog tijd dat jij leert zwemmen." Hij kocht voor Tim een badpak en samen gingen ze naar het zwembad.

In het bad aangekomen stapte Tim in het water en Tommie hield hem vast. Tim vond het erg leuk en hij liet het water hoog opspatten. „Hee, kalm aan," riep Tommie.

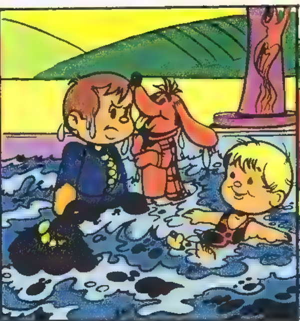

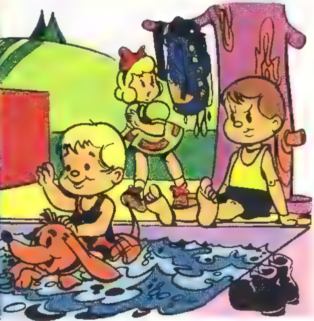

Even later ging Tommie een hengel halen met een band eraan. „Doe deze band om je middel," zei hij. Tim deed het en Tommie hield de hengel vast. Opeens gebeurde er iets.

Dillie, het hondje van Dollie, sprong in het water en begon met Tim te spelen. „Stop! Niet doen!" riep Tommie. „Blijf hier bij de kant, Tim!" Maar het was al te laat.

Tim trok Tommie steeds dichter naar de kant en tenslotte viel deze met een plons in het water. „Help," riep hij, terwijl hij hoestend en proestend rondspartelde.

Boos klom Tommie uit het water en trok zijn natte uniform uit om het te laten drogen. Tim en Dillie bleven nog een hele tijd in het bad en ze hadden heel veel plezier.

MUG en MIK

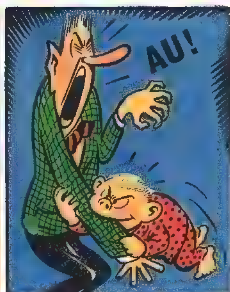

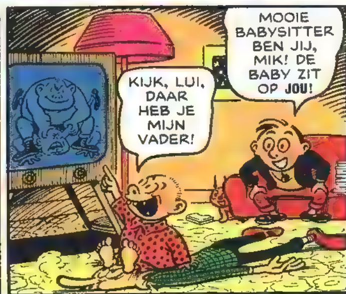

Ziekenlijstje

Jan Ruurd Bodewes (13), R.K. Ziekenhuis, Oldenzaalsestraat, Hengelo (Ov.), moet nog een hele tijd op bed liggen. Wie maakt hem blij met suikerzakjes of foto's van filmsterren?

Ina Homan, De Ruyterlaan 27, Uithoorn, zit al een jaar met haar been in het gips. Zij is dol op post en handenarbeid.

Aat Korpel (12), Hoogstraat 116, Vlaardingen, ligt al twee jaar op bed. Hij zou graag foto's ontvangen van Cliff, B.B., Heidi Brühl en andere filmsterren.

Tiny v. d. Woning, Reudinkstraat 47, Enschede, spaart postzegels, sigarebandjes en suikerzakjes. Wie stuurt haar wat?

Gezienus de Vries (9), Sanatorium Beatrixoord, Kamer A 2, Kinderafd., Haren (Gron.), ligt al een half jaar op bed. Hij is dol op foto's van Cliff, postzegels, speldjes en leesboeken.

Jan Vorstenbosch (10), Sint-Godelievehuis, Goirle (N.-Br.), is astmapatiënt en moet nog een hele tijd kuren. Wie wil hem eens een kaart of een briefje sturen?

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Daar aangekomen begint Sheila vervaarlijk te grommen en de kinderen vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Geschrokken keren zij terug. Later gaan zij vissen in de baai.*

Zoals Randy voorspeld had, zat het afgedamde gedeelte nu al vol vis. Het was leuk werk om die vlugge witvisjes te vangen. Randy stond met zijn net bij de geul waar het water naar binnen stroomde terwijl Dodey en Bobbie, met hun broekspijpen hoog opgestroopt, zich op een niet al te diepe plaats in het water hadden opgesteld. Ze liepen van de ene kant naar de andere, zwaaiden met takken door het water en dreven zo de heen en weer schietende vissen naar het net toe.

Met een handige ruk tilde Randy het net op en gooide het leeg in de emmer, die hij op een platte rots dicht bij de oever had neergezet. Vijfmaal kregen ze zo een net vol. Toen droogden ze hun benen af, trokken hun kousen en schoenen weer aan en gingen over tot het maken van een zwaai-touw.

Omdat de eik nogal laaggroeiende takken had, konden ze er gemakkelijk in klimmen.

Terwijl Dodey beneden haar instructies gaf en Sheila zenuwachtig jankte, kroop Bobbie voort over de hoge, overhangende tak. Ver boven het water maakte hij het touw stevig vast; hij wond het nog verschillende keren om de tak en maakte toen een paar knopen. Daarna klom hij weer naar beneden om Randy te helpen, die alvast begonnen was om de takken af te zagen die in de weg zaten.

„O, wat enig!" riep Dodey uit, toen ze klaar waren. „We kunnen het touw ook wel vastbinden aan die kleine tak daarboven en van daaruit zwaaien."

„Dat zou ik niet doen," maakte Randy bezwaar, „dat is nogal hoog en als je van daaruit zwaait, krijg je waarschijnlijk zo'n schuiver, dat je op de andere oever terechtkomt."

„Ach kom, zo'n vaart zal het heus niet lopen!"

„Wedden van wel?" riep Bobbie. „Ik zal het je laten zien."

Met deze woorden stopte hij het losse einde van het touw tussen zijn broeksriem en begon in de boom te klimmen.

„Wat ga je in vredesnaam doen?" vroeg Dodey ongerust.

„Je mag drie keer raden," was Bobbies antwoord.

Dodey stampte driftig op het gras.

„Als je het waagt! Als je die andere oever nou eens niet haalt? Je hebt je zwembroek niet aan!"

Bobbie was ondertussen verder geklommen en riep nu vanaf de overhangende tak: „Opgelet!" Hij greep het touw

stevig vast en bukte zich. „Daar gaat ie!"

„Bobbie!"

Dodey sloeg de hand voor haar mond, toen haar broertje naar beneden schoot. Hij maakte een prachtige zwaai en verdween tussen het gebladerte van een boom op de andere oever van de baai.

Een ogenblik lang was er een geritsel van bladeren en vallende takken. Toen zwaaide hij weer terug, met uitpuilende ogen, terwijl hij het touw wanhopig vastklemde. Hij bereikte de eik net niet en zo bleef hij boven het water heen en weer zwaaien als de slinger van een reusachtige klok.

„O,o, o,!" riep Dodey. „Daar heb je het nou!"

„Kun je niet in het touw klimmen?" riep Randy.

Bobbie keek op.

„Misschien wel," riep hij benepen. „Maar mijn handen zijn al verdoofd en als ik dan toch vallen moet, doe ik het maar liever van deze hoogte."

Randy schoot in de lach.

„Zal ik even een paar handschoenen voor je halen?" plaagde hij.

Bobbie kreunde. „Ik. . . ik. . . kan niet meer. . ."

Hij deed zijn ogen dicht en liet het touw los.

Het water spatte hoog op en klotste tegen de dam. Hij kwam puffend en blazend als een zeehond weer boven

„Aauw!" gilde hij. „Wie van jullie heeft ijsblokjes in het water gedaan?"

Hij zwom naar de kant en kroop tegen de wal op, waar hij druipend en wel stond te rillen, tot Dodey en Randy — die inmiddels het touw weer had losgemaakt — over de dam naar hem toe kwamen.

„Nou, wat heb ik jullie gezegd?" zei Bobbie triomfantelijk, terwijl hij met de mouw van zijn doorweekte overhemd zijn gezicht afveegde.

Dodey keek hem streng aan.

„Wat heb je gezegd?"

„Ik zei toch dat het lang genoeg was om de andere oever te bereiken. En ik had gelijk."

„Ja, maar jammer genoeg kwam het touw niet ver genoeg terug."

Randy bond het touw aan de boom vast.

„Je moet maar eerst met mij mee naar huis gaan om je te drogen. Moeder heeft de kachel in de keuken aan."

„Áááá!!"

Bobbie greep opeens met beide handen naar zijn zij en begon als een kikker in het rond te springen.

Randy staarde hem verbaasd aan.

„Is dat een Indiaanse dans of zo iets?" vroeg hij geïnteresseerd.

„Haal hem eruit! Haal hem eruit!" gilde Bobbie.

„Wat bedoel je?" vroeg Dodey, die er geen flauw idee van had wat hij toch wilde.

In paniek trok Bobbie zijn overhemd uit. Een krab van wel zeven centimeter tuimelde op de grond en haastte zich in de richting van de baai.

Dat was te veel voor Sheila. Ze nam een sprong en hing met haar hele gewicht aan de riem. De sluiting knapte los en de hond rende in volle vaart achter de wegvluchtende kra[illegible]n.

De kra[illegible] is het eerst bij het water, maar in plaats van te blijven staan plonsde ook Sheila in de baai. Ze kwam in het midden weer aan de oppervlakte en ze bleef een poosje rondzwemmen met zo'n verwilderd uiterlijk, dat de kinderen dubbel sloegen van het lachen.

Na een paar minuten was ze er wel van overtuigd, dat ze de nederlaag geleden had, en ze kwam maar weer naar de kant toe zwemmen, waar ze zich flink schudde en zich weer aan de riem moest onderwerpen.

Randy zei tegen Dodey: „Laten we maar gauw maken dat we hier wegkomen. Straks zijn wij aan de beurt om kopje-onder te gaan en daar heb ik niet bepaald veel zin in."

Hij pakte het net en de emmer — en ze vertrokken, terwijl Bobbies kletsnatte schoenen bij iedere stap een veelbetekenend sjomp, sjomp lieten horen.

Toen ze bij het huis van de Tennissons kwamen, bonden ze Sheila buiten vast en gingen door de achterdeur naar binnen.

De naaimachine, die ratelde in de voorkamer, stopte onmiddellijk en mevrouw Tennisson kwam kijken, wie daar zo maar haar keuken was binnengekomen.

Ze keek hoofdschuddend naar de druipende Bobbie en naar de plas water bij zijn voeten.

„Goeie grutten!" zei ze tegen Randy. „Had je hem geen andere manier kunnen leren om voorns te vangen?"

„Hij viste op krab, moeder."

„Lieve help. Hij moet direct die natte spullen uitdoen. Neem hem mee naar

jouw kamer en geef hem je badjas. Vlug nou, voordat hij kou vat."

Randy nam Bobbie mee en mevrouw Tennisson porde het vuur in de kachel wat op.

„Wat zijn mannen toch rare wezens, hè," merkte ze op, terwijl ze een bus met cacao uit de kast pakte. „Ga maar zitten, Dodey. Je hoeft daar niet te blijven staan."

„Graag, dank u. Ik ben nogal stijf van het maken van die dam, gisteren." Dodey lachte. „En al die opwinding vanmorgen was erg vermoeiend."

Toen ze vertelde wat er gebeurd was, schudde mevrouw Tennisson bezorgd het hoofd.

„Het is gevaarlijk om bij dit koude weer een nat pak op te lopen. Hier in de bergen duurt het altijd erg lang voordat het werkelijk lente wordt."

Ze bleef doorpraten met Dodey, terwijl ze ondertussen de cacao aanmengde in een grote email pan, die ze daarna op de kachel zette. Dodey vond haar aardig en ze vond ook, dat mevrouw Tennisson het eenvoudige huisje, dat daar weggedoken tussen de bossen lag, reuzegezellig had weten te maken. Ze zag hoe keurig de keuken was ingericht, hoe schoon het overal was en hoe vriendelijk de zon door de gebloemde gordijnen scheen. Maar ze zag ook de zorglijke lijnen in het gezicht van mevrouw Tennisson en ze wilde uit de grond van haar hart, dat ze maar een manier wist om deze mensen te helpen. Ze kon het echter niet over haar hart verkrijgen om mevrouw Tennisson „uit te horen", zoals vader het had genoemd.

Bobbie kwam de keuken binnen met een veel te grote badjas aan en met een paar kaplaarzen van Randy aan zijn voeten. Hij kloste door de kamer, overhandigde zijn bundel natte kleren aan mevrouw Tennisson en nieste.

„Gezondheid!" zei Randy, die achter hem aan kwam.

Mevrouw Tennisson trok een stoel bij het fornuis.

„Bobbie, kom hier bij de kachel zitten."

Ze zette een klein droogrek klaar, hing de natte kleren erop en zette het deurtje van de kachel open.

„Het lijkt wel of ik hier een post voor eerste hulp bij ongelukken heb," zei ze. „Eerst kwam die arme man hier, op wie ze geschoten hadden, en nu speelt Bobbie weer voor drenkeling."

„Mevrouw Tennisson, is er geen manier om die delvers van uw land af te houden?" Het was eruit, voordat Dodey erbij nadacht. Ze sloeg verschrikt haar hand tegen de mond. Zonder het te willen had ze haar gedachte hardop uitgesproken.

Mevrouw Tennisson keek haar eens aan.

„Heeft Randy je erover verteld?"

„Ja. Hij. . . hij zei, dat ze hier in de bossen tussen uw huis en de baai de boel overhoop willen halen, en dat vind ik zo erg voor u." In haar verontwaardiging vergat Dodey dat ze er niet over had willen praten en ze ging voort: „Randy zegt dat het land allemaal uw eigendom is, maar dat u het niet kunt bewijzen. Zou het werkelijk niet kunnen? Bobbie en ik dachten dat wij u misschien zouden kunnen helpen om het te bewijzen, als. . . als. . . u het goed zou vinden."

„Och, mijn lieve kind, er is niets aan te doen."

Het gezicht van mevrouw Tennisson kreeg een heel zachte uitdrukking. „Maar ik ben er dankbaar voor dat jullie zo met ons meeleven."

De chocolademelk was nu klaar en ze draaide zich om om kopjes en schoteltjes klaar te zetten.

Er was even een pijnlijke stilte en toen zei Randy: „Gunst, moeder, we kunnen er toch wel over praten? Er zijn zoveel mensen die het weten. Het is toch geen schande?"

Zijn moeder glimlachte, terwijl ze de koppen met dampende chocolade neerzette.

„Nee, natuurlijk niet. Maar het is al zolang geleden gebeurd. Ik kan me niet voorstellen, dat je vrienden daar belang in stellen."

„Maar we stellen er wél belang in!" verzekerde Dodey haar ernstig.

„Ach, jongens, jullie denken misschien dat het gaat om het een of andere mysterie, maar dat is helemaal niet zo. Randy's overgrootvader heeft dit land gekocht van de laatste telg van de familie Radijs. Dat was de oude Tom Radijs. De familie kwam oorspronkelijk uit Engeland en toen de oude Tom alleen achtergebleven was, is hij naar zijn oude land teruggegaan; hij hield niet zoveel van de wildernis. Toen overgrootvader Tennisson het land van hem kocht, was hij al vele jaren weg. Het was in 1892, geloof ik. In die dagen duurde het een hele tijd, voordat een schip de zee was overgestoken en voordat de akte van overdracht overgrootvader kon bereiken, werd hij plotseling ziek en stierf. Zijn zoon — dat was dus Randy's grootvader — wachtte nog een poosje, maar toen de akte nog steeds niet kwam, schreef hij erover naar Engeland. Toen kwam hij te weten, dat de oude Tom Radijs inmiddels ook was overleden en dat zijn bezittingen waren overgegaan op verre familieleden, die nu beweerden dat ze niets van een overdracht wisten en die weigerden te erkennen, dat het land verkocht was. De akte is nooit gekomen. Misschien is hij zelfs wel nooit verzonden."

Mevrouw Tennisson wachtte even om een teug van haar chocolade te nemen. „Al dat gepraat over overdrachten en koopakten kan toch helemaal niet interessant zijn voor jullie."

„O, jawel!" Dodey leunde naar voren. „Ik heb geen verstand van het kopen en verkopen van land, maar ik zou er toch werkelijk graag meer over willen horen. Was er dan helemaal geen brief of een kwitantie om te bewijzen, dat het geld betaald was?"

„Er moet wel zo iets geweest zijn. Maar mijn man en ik hebben alle koffers en bezittingen van de Tennissons nagezocht, maar we hebben nergens papieren kunnen vinden."

„En geloven die verre familieleden van Radijs nu nog altijd, dat dit land hun toebehoort?" vroeg Dodey.

„Ja. Hun nakomelingen dan, wel te verstaan. En het kan hun maar heel weinig schelen, hoe het er hier uit zal zien, als de delvers klaar zijn. Ze hebben zelfs nog nooit de moeite genomen om het land eens te inspecteren of om het op de een of andere manier te exploiteren."

„Ze willen alleen maar het geld van de delvers incasseren," zei Randy bitter.

„Moet u nu huur aan hen betalen voor dit huis?" vroeg Bobbie.

Mevrouw Tennisson schudde haar hoofd.

„Overgrootvader had dit land dus gekocht, maar hij was eigenlijk van plan om de rest er ook bij te kopen en dan wilde hij het oude huis van de familie Radijs opknappen om daar te gaan wonen. Zijn zoon heeft nog niet zo lang geleden dit huis gebouwd om er zolang te wonen, tot hij kon bewijzen dat het andere huis ook van hem was. Maar dat heeft hij nooit gekund. En nu is het oude huis van Radijs zo vervallen, dat het niet meer de moeite loont om het op te knappen. En de akkers en zelfs de weg zijn zo overwoekerd, dat ze bijna niet meer van de bossen zijn te onderscheiden. Misschien wil Randy jullie het oude huis weleens laten zien. Maar verder dan dat moet je beslist niet gaan."

Ze zweeg en liep naar de kachel om te voelen of Bobbies kleren al droog waren. „Je. . . je kunt daar gemakkelijk verdwalen."

Randy keek zijn moeder schuldbewust aan en keek toen weer verlegen voor zich.

„We zijn gisteren al naar de Schoorstenen toe geweest," zei hij. „Er is niets gebeurd. We hebben ons heel stil gehouden en Sheila was de hele tijd bij ons."

Zijn moeder richtte zich in haar volle lengte op.

„Randolph Tennisson!" zei ze boos. „Je had Dodey en Bobbie daar niet mee naar toe mogen nemen! Stel je nou eens voor dat ze ook gewond waren geraakt, net als die arme delver, of misschien nog erger. Wat zou je dan tegen hun vader hebben moeten zeggen? En je had zelf ook een ongeluk kunnen krijgen. Nee, jongens, op die plek is het niet pluis. Daar houdt zich iemand verborgen, dus blijf daar alsjeblieft uit de buurt."

Dodey staarde nadenkend uit het raam. De oude man! Waar zou hij toch naar zoeken? Wat was er voor geheimzinnigs aan de Schoorstenen, dat alleen die oude man scheen te weten? Zou het mogelijk zijn dat hij een van de bloedverwanten van die Radijs was, die hiernaar toe was gekomen om te zoeken naar. . . naar. . . de een of andere schat van de familie, die misschien was verborgen voor de Indianen? Het oude huis was er vlakbij en. . . Ze moest glimlachen om haar eigen fantastische gedachten.

„Ziezo," zei mevrouw Tennisson, „nu moet ik weer aan het werk. Bobbie, ik geloof dat je kleren nu wel droog genoeg zijn. Trek ze maar gauw aan. En dan als een haas naar huis!" *Wordt vervolgd*

Dodey staarde nadenkend uit het raam. De oude man! Waar zou hij toch naar zoeken?

Speur mee met Dick Drent!

DICK EN JIM WAREN IN EEN KLEDING-MAGAZIJN. OPEENS HOORDEN ZE IEMAND ROEPEN:

HELP! IK BEN BESTOLEN!

Als jongen droomde Robert Louis Stevenson van de zee en van schepen; als volwassen man vocht hij doorlopend tegen een slopende ziekte, maar altijd leidde hij

Een leven boordevol avonturen

Als je, na dit gelezen te hebben, de bladzijde omslaat, zul je daar de eerste aflevering vinden van een nieuw stripverhaal, dat „Het schateiland'' heet. Het is een bewerking van het beroemde boek „Treasure Island'' van de al even beroemde Engelse schrijver Robert Louis Stevenson. Maar eerst willen we iets over het leven en het werken van deze bijzondere man vertellen.

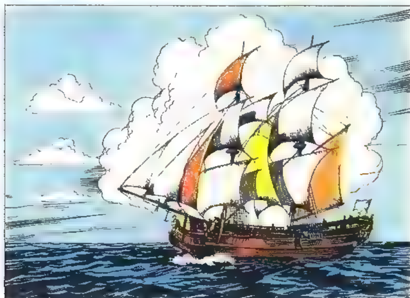
Door de straten van de Schotse stad Edinburgh zwierf op zekere dag een magere, haveloos geklede, ongewassen en ongeschoren man. De voorbijgangers liepen zoveel mogelijk in een boogje om hem heen. Ze zouden dat misschien niet gedaan hebben, als ze hadden geweten, dat deze berooide zwerver niemand minder was dan Robert Louis Stevenson, ingenieur, advocaat, dichter en later een van de meest gelezen romanschrijvers van de Engelse literatuur.

Waarom gedroeg Stevenson zich als een bedelaar? Enkel en alleen voor zijn eigen plezier. Hij kleedde zich als een werkman en zocht het gezelschap van de allerarmsten, omdat hij graag wilde weten, hoe deze mensen leefden. Maar er was nóg een reden, waarom Stevenson deze manier van leven aantrekkelijk vond. Zijn vader had altijd graag gewild, dat Robert Louis, net als hij, ingenieur zou worden. Toen de jongen zijn vader vertelde, dat hij veel liever schrijver en dichter wilde worden, was de laatste diep teleurgesteld. Het feit dat zijn vader zo teleurgesteld was, deed Robert Louis pijn, want hij hield veel van de oude man. Maar aan de andere kant verachtte hij nu eenmaal alles wat conventioneel, gewoon en burgerlijk was en daarom leefde hij liever in de sloppen en stegen van Edinburgh dan in het huis van zijn welgestelde ouders.

Stevenson besefte dat hij feitelijk een dubbel leven leidde en dit stemde hem tot nadenken. Het resultaat hiervan was zijn beroemde verhaal over dr. Jekyll en mr. Hyde, dat nog altijd veel gelezen wordt en waarvan ook een film is gemaakt.

Als van iemand gezegd wordt, dat hij een Jekyll-en-Hydetype is, dan bedoelt men, dat hij een dubbel leven leidt, dat hij soms als twee afzonderlijke personen handelt.

Robert Louis Stevenson heeft vierenveertig jaar geleefd en al die jaren heeft hij moeten vechten tegen een slopende ziekte, die zijn gestel langzaam ondermijnde: tuberculose. Als kind al had hij veel last van slapeloosheid en men beweert, dat hij toen al verhalen schreef over schepen, zeelui en zeerovers. In elk geval was hij nog tamelijk jong toen zijn boek „Treasure Island'' verscheen, een boek dat tegenwoordig iedereen kent en dat tot de wereldliteratuur behoort. Het is het verhaal over de jongen Jim Hawkins, die door een toevallige omstandigheid een oude zeekaart in handen krijgt, waarop een eiland staat aangegeven, dat een schat — de buit van een berucht zeerover — bewaart. Jim brengt dr. Livesey en jonker Trelawney, kennissen van zijn ouders, van zijn ontdekking op de hoogte en gedrieën besluiten zij per schip een poging te doen om de schat te vinden. Ze kopen een schip en nemen een bemanning aan, maar later ontdekken ze, dat deze bemanning bestaat uit een stelletje boeven, van wie de kok John Silver het ergst is. Jim en zijn vrienden beleven een serie spannende avonturen eer zij met de schat veilig aan boord van hun schip naar Engeland kunnen terugkeren.

Dit is het schip Hispaniola, *waarmee Jim Hawkins naar het eiland reist, waar de schat van de zeerover Flint begraven ligt.*

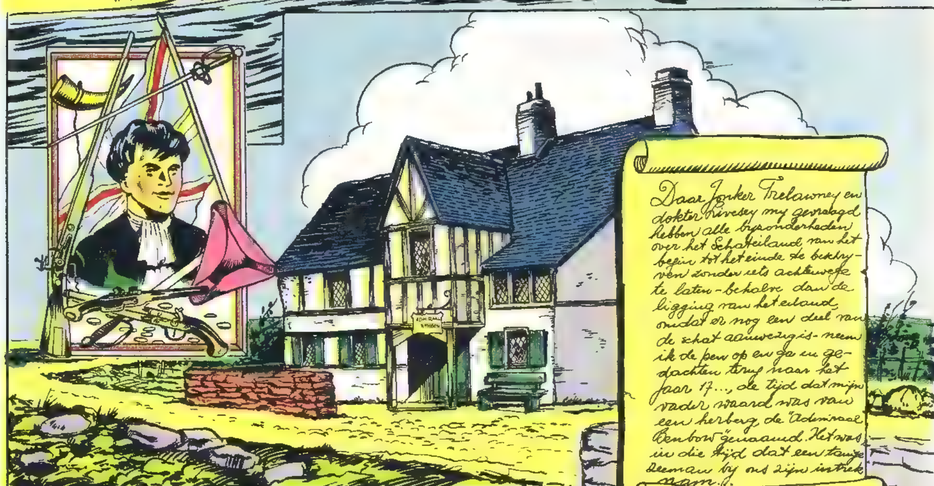
Het succes van „Treasure Island'' moedigde Stevenson aan en weldra verschenen er van zijn hand een groot aantal korte verhalen, gedichten en novellen, die stuk voor stuk goed ontvangen werden.

Op een zomeravond in het jaar 1876 — Stevenson logeerde in een herberg in een klein Frans dorpje — maakte de schrijver kennis met een meisje, dat in dezelfde herberg logeerde. Ze heette Fanny Osbourne en kwam uit Californië. Korte tijd later trouwde Stevenson met haar en samen trokken ze naar Fanny's geboorteland. Enige tijd later stierf Stevensons vader. Van het geld, dat deze zijn zoon naliet, kocht de schrijver een jacht, waarmee hij de Stille Oceaan bevoer. Na een lange reis bereikte hij tenslotte het eiland Upolu, dat tot de Hawaii-eilanden behoort. Stevenson vatte voor dit paradijselijke eiland een grote liefde op en besloot er te blijven. Hij bouwde er een huis, dat hij „Vailima'' doopte, en zette zich met hernieuwde ijver aan het schrijven.

Nog altijd werd Stevensons leven bedreigd door de tuberculose, maar toen hij op 3 december 1894 stierf, constateerde de dokter, dat de oorzaak van zijn dood gezocht moest worden in het feit, dat hij de laatste jaren veel te hard had gewerkt. Hij werd begraven op zijn geliefd Zuidzee-eiland. Op zijn grafzerk heeft men drie regels uit een van zijn bekende gedichten gebeiteld:

Hij ligt in de grond waarvan hij houdt;
Terug is de zeeman, terug van zee,
En de jager is terug uit het woud.

HET SCHATEILAND

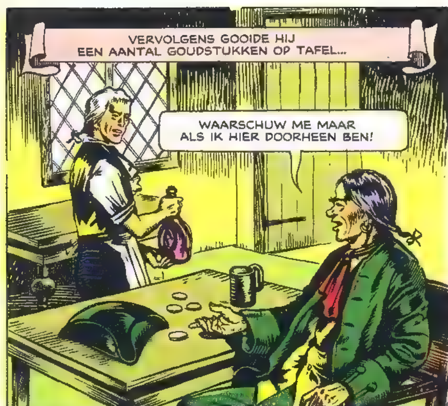

BENBOW

HET LIJKT ME HIER NIET GEK. MOOI UITZICHT OP ZEE. VEEL BEZOEK?

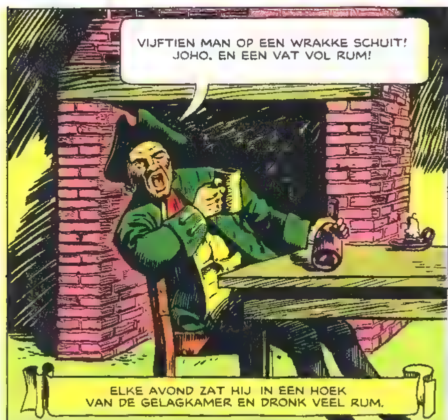
HELAAS ERG WEINIG, MENEER!

ALS DE DAG VAN GISTEREN HERINNER IK ME NOG HOE HIJ OP ONZE HERBERG AFKWAM, GOEDKEUREND DE BAAI EN DE OMGEVING IN OGENSCHOUW NAM EN TENSLOTTE NAAR BINNEN STAPTE.

VERVOLGENS GOOIDE HIJ EEN AANTAL GOUDSTUKKEN OP TAFEL...
WAARSCHUW ME MAAR ALS IK HIER DOORHEEN BEN!

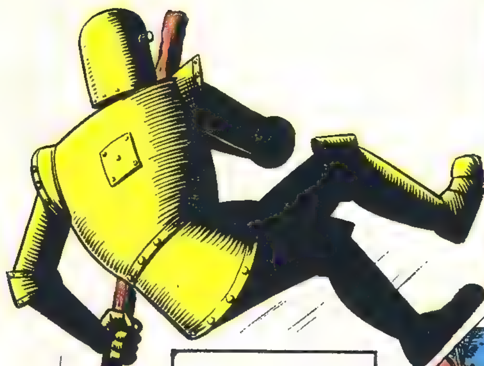

IN HET BEGIN ZAGEN WE HEM WEINIG. ELKE DAG GING HIJ NAAR DE BAAI EN KWAM PAS TEGEN ETENSTIJD TERUG...

VIJFTIEN MAN OP EEN WRAKKE SCHUIT! JOHO, EN EEN VAT VOL RUM!
ELKE AVOND ZAT HIJ IN EEN HOEK VAN DE GELAGKAMER EN DRONK VEEL RUM.

IK HAD AL GAUW IN DE GATEN DAT HIJ OP IEMAND WACHTTE, WANT TELKENS ALS HIJ VAN EEN ZWERFTOCHT LANGS DE BAAI TERUGKWAM, VROEG HIJ OF WE SOMS BEZOEK VAN ZEELUI HADDEN GEHAD.
KIJK GOED UIT NAAR EEN ZEEMAN MET ÉÉN BEEN. ZODRA JE HEM ZIET, MOET JE ME WAARSCHUWEN. AAN HET BEGIN VAN ELKE MAAND KRIJG JE DAN EEN ZILVERSTUK VAN ME.

WEKEN EN MAANDEN GINGEN VOORBIJ, MAAR NOOIT VERSCHEEN DE ZEEMAN MET HET ENE BEEN. ONZE GAST DRONK DIKWIJLS MEER RUM DAN GOED VOOR HEM WAS EN DAN ZONG HIJ HET ENE ZEEMANSLIED NA HET ANDERE. WAREN ER BEZOEKERS, DAN JOEG HIJ HUN MET ZIJN VREEMDE EN AVONTUURLIJKE VERHALEN DE STUIPEN OP HET LIJF...
H.ROTGANS

De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE ZOCHTEN BILL DRAYTON, DIE ONTVOERD WAS DOOR DE GEHEIMZINNIGE SCHORPIOEN. IN EEN INBOORLINGENDORP VIEL ARCHIE IN EEN PUT...

VLUG KLOMMEN TED EN KEN OP EEN VAN DE HUTTEN.

ZOEK DE BLANKEN EN BRENG HEN HIER!

ZONDER HUN STALEN KNECHT ZIJN ZE WEERLOOS!

INTUSSEN BEDIENDE TED ZIJN ZENDER

IK ZAL PROBEREN ARCHIE UIT DE PUT TE HALEN!

VLUG, VÓÓR WE ONTDEKT WORDEN!

DIEP IN DE PUT GEHOORZAAMDE ARCHIE AAN TEDS BEVEL.

OPEENS ZAG DE TOVENAAR TED EN KEN

DAAR ZIJN ZE! GRIJP HEN, MANNEN!

INTUSSEN WAS ARCHIE UIT DE PUT GEKLOMMEN EN PAKTE TWEE STENEN KRUIKEN.

ARCHIE KOMT ONS AL TE HULP!

HET IS TE LAAT!

OPEENS GOOIDE ARCHIE DE KRUIKEN VAN ZICH AF.

LET NU OP, KEN!

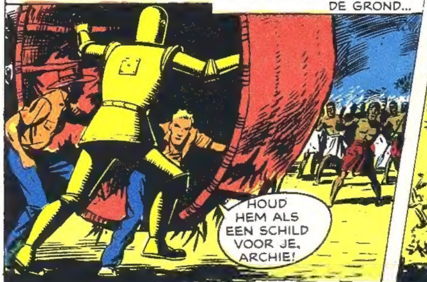

DE KRUIKEN STICHTTEN GROTE VERWARRING.
DE IJZEREN REUS IS TERUG!
HELP!

DE VRIENDEN BEVONDEN ZICH NOG STEEDS IN EEN GEVAARLIJKE POSITIE.
ARCHIE, KOM VLUG HIER-HEEN!

EN TOEN...
WAT DOET DE IJZEREN REUS NU?
HIJ GAAT VLIEGEN!

ARCHIE MAAKTE EEN GAT IN HET DAK, WAARDOOR DE VRIENDEN ZICH NAAR BENEDEN LIETEN ZAKKEN.
PAS OP, DE BLANKEN PROBEREN TE ONTSNAPPEN!

STEEK DE HUT IN BRAND, ZODAT ZE NIET KUNNEN ONTKOMEN!

MAAR ARCHIE HAD DE HUT AL LOSGEMAAKT VAN DE GROND...
HOUD HEM ALS EEN SCHILD VOOR JE, ARCHIE!

EN EVEN LATER...
HELP! DE IJZEREN REUS ZAL ONS ALLEN DODEN!

ARCHIE GOOIDE DE HUT ACHTER DE GESCHROKKEN KRIJGERS AAN.
DIE KOMEN VOORLOPIG NIET TERUG, MAAR WAAR HANGT DE TOVENAAR NU UIT?

EVEN LATER ZAGEN ZE DE MAN LOPEN.
DAAR GAAT HIJ! HIJ RENT OP DIE NEUS-HOORN AF!

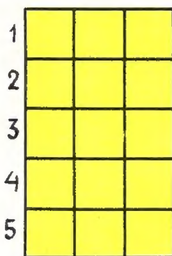

TOT VER-BAZING VAN ONZE VRIEN-DEN SPRONG DE TOVENAAR OP DE RUG VAN HET DIER, DAT METEEN WEGSTORMDE.
IK MOET ONMIDDELLIJK DE SCHORPIOEN WAAR-SCHUWEN DAT DE VRIENDEN VAN ZIJN GEVANGENE NOG LEVEN!

Wie puzzelt er mee?

Puzzel *ingezonden door Hannie Zomer in Enschede :*

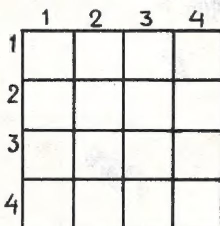
1. Knaagdier
2. Telwoord
3. IJle stof
4. Water (Frans)
5. Ontkenning

Bij goede oplossing vormen de letters op de eerste rij van boven naar beneden een ander woord voor NEERSLAG.

Puzzel *ingezonden door Peter Bleyé in Den Haag :*

1 Niet oud
2 Delfstof
3 Plaats aan de Franse Rivièra
4 Niet één

Woordenketting

In de schakels van deze ketting staan al vijf woorden op hun plaats. Nu ga je in de lege schakels ook woorden zetten maar die moeten er precies in passen. Dat wil zeggen, dat elk woord dan zowel met het vorige als met het volgende woord een goed geheel moet vormen. Zoals bijvoorbeeld: ZWEEP - SLAG - ROOM. Het aardige is, dat alle woorden rondom aaneensluiten, zodat het tenslotte een echte woordenketting wordt.

(Om de opgave eventueel gemakkelijker te maken):

De woorden, die je nodig hebt, zijn: BOOM, GELD, GROEN, VAK en WEER.

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Omzetraadsel

STOEP
LOVER
APART
GAREN
TROEP
AGENT
NEVEL
DOORN

De eerste letters vormen het woord SLAGTAND.

Zandloperpuzzel

D A K P A N
K N A A P
K N A P
P A N
P A
A
A R
R A T
T R A M
M A A R T
M A T R A S

Cijferraadsel

DE GEBROEDERS MONTGOLFIER WAREN DE EERSTE BALLONVAARDERS.

De gevraagde woorden waren: I. REDER; II. ROEST; III. WAGEN; IV. BRIEF; V. ONDER; VI. NAGEL; VII. STOEL; VIII. BEVEL; IX. DRAAD; X. MORSE.

Visitekaartje *ingezonden door Lourens de Jong in Leeuwarden :*

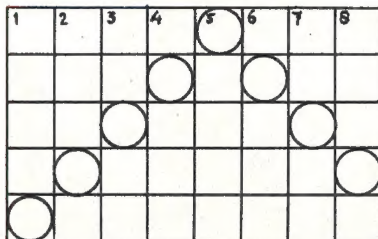
I. Tau, Roermond

Welk beroep heeft deze heer?

Puzzel *ingezonden door Piet Jansen in Groningen :*

1. Spelleiding
2. Voorspoed
3. Zuinig
4. Onmisbaar
5. Vogel
6. Volk
7. Plaats waar betaald wordt
8. Jaargetijde

Bij goede oplossing vormen de letters in de cirkels van links naar rechts de naam van een bekende toren in een Nederlandse stad.

Dagboek
van de geschiedenis

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

1 NOVEMBER 1755 WERD LISSABON, DE HOOFDSTAD VAN PORTUGAL, GETROFFEN DOOR EEN ZWARE AARDBEVING, DIE DE STAD IN EEN PUINHOOP VERANDERDE. DE AARDBEVING GING GEPAARD MET OVERSTROMINGEN EN BRANDEN. RUIM DERTIGDUIZEND MENSEN VERLOREN HET LEVEN.

1 NOVEMBER 1570 VERDRONKEN ER MEER DAN HONDERDDUIZEND MENSEN, TOEN NEDERLAND DOOR EEN SPRINGVLOED WERD GETEISTERD. DEZE VLOED WORDT, NAAR DE KATHOLIEKE FEESTDAG OP DIE DATUM, ALLERHEILIGENVLOED GENOEMD.

1 NOVEMBER 1876 WERD HET NOORDZEEKANAAL DOOR KONING WILLEM II VOOR DE SCHEEPVAART GEOPEND. HET VIERENTWINTIG KILOMETER LANGE KANAAL VERBINDT DE HAVENS VAN AMSTERDAM MET DE NOORDZEE. BIJ IJMUIDEN ZIJN DE GROOTSTE SLUIZEN TER WERELD GEBOUWD. DE TOTALE BOUWKOSTEN BEDROEGEN VIJFTIG EN EEN HALF MILJOEN GULDEN.

2 NOVEMBER 1949 WERD TIJDENS DE RONDETAFELCONFERENTIE TE DEN HAAG BESLOTEN, DAT NEDERLAND HET BESTUUR OVER NEDERLANDS-INDIË, MET UITZONDERING VAN NIEUW-GUINEA, ZOU OVERDRAGEN AAN DE VERENIGDE STATEN VAN INDONESIË ONDER LEIDING VAN SOEKARNO. DEZE OVERDRACHT VOND PLAATS OP 27 DECEMBER 1949 IN DEN HAAG EN BATAVIA (HET TEGENWOORDIGE DJAKARTA).

4 NOVEMBER 1952 WERD DE BIJ HET PUBLIEK ZEER GELIEFDE AMERIKAANSE GENERAAL EISENHOWER MET GROTE MEERDERHEID TOT PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN GEKOZEN. OP 6 NOVEMBER 1956 WERD HIJ VOOR EEN TWEEDE AMBTSTERMIJN VAN VIER JAAR BENOEMD. IN 1960 WERD HIJ OPGEVOLGD DOOR DE HUIDIGE PRESIDENT KENNEDY.

4 EN 5 NOVEMBER 1576 WERD ANTWERPEN GEPLUNDERD DOOR MUITENDE SPAANSE EN WAALSE TROEPEN, DIE MOORDEND DOOR DE STAD TROKKEN, OMDAT ZE IN LANGE TIJD GEEN SOLDIJ GEKREGEN HADDEN. HONDERDEN BURGERS KWAMEN OM EN ER WERD VOOR [illegible]

5 NOVEMBER 1956 LANDDEN BRITSE EN FRANSE PARACHUTISTEN BIJ HET SUEZKANAAL IN EGYPTE. HUN VLIEGTUIGEN BESTOOKTEN EGYPTISCHE STELLINGEN EN STEDEN. HET DOEL WAS HET SUEZKANAAL, DAT EGYPTE HAD GENATIONALISEERD, IN HANDEN TE KRIJGEN. IN EGYPTE HADDEN ISRAËLISCHE TROEPEN HET GEHELE SCHIEREILAND SINAÏ EN DE STROOK BIJ GAZA BEZET. DE FRANSEN EN ENGELSEN BEZETTEN EEN SMALLE STROOK LANGS HET SUEZKANAAL. ONDER DRUK VAN DE GROTE LANDEN EN DE VERENIGDE NATIES TROKKEN DE DRIE LANDEN HUN TROEPEN TENSLOTTE UIT EGYPTE TERUG.

... NOVEMBER 1219 VEROVERDEN NEDERLANDSE KRUISRIDDERS DE EGYPTISCHE STAD DAMIATE, DIE ZE SINDS 29 MEI HADDEN BELEGERD.

2 NOVEMBER 1959 KWAM ER IN AMERIKA EEN GROOT TELEVISIESCHANDAAL AAN HET LICHT. DE POPULAIRE WINNAAR VAN EEN SERIE TELEVISIEQUIZZEN MET EEN HOOFDPRIJS VAN HONDERDDUIZEND DOLLAR, CHARLES VAN DOREN, BEKENDE, DAT MEN HEM VÓÓR DE UITZENDINGEN DE ANTWOORDEN OP DE VRAGEN AL HAD GEGEVEN. TIJDENS DE UITZENDING MOEST HIJ DAN NET DOEN, ALSOF HIJ DIEP NADACHT EN IN HEVIGE SPANNING VERKEERDE.

5 NOVEMBER 1872 VERTROK HET SCHIP DE **MARY CELESTE** UIT DE HAVEN VAN NEW YORK VOOR EEN TOCHT NAAR GENUA. OP 5 DECEMBER TROF EEN ANDERE SCHOENERBRIK DE **MARY CELESTE** STUURLOOS DRIJVEND OP DE OCEAAN AAN. ER WAS NIEMAND AAN BOORD, TERWIJL ALLES EVENWEL NOG INTACT WAS. ALLEEN DE INSTRUMENTEN, DIE DE KAPITEIN NODIG HAD OM DE KOERS TE BEPALEN, EN DE REDDINGSBOOT WAREN VERDWENEN. MEN NEEMT AAN, DAT DE BEMANNING HET SCHIP VERLATEN HEEFT, OMDAT ZIJ DACHT DAT HET ZINKENDE WAS. MEER OVER DIT ONDERWERP KUN JE LEZEN IN SJORS NR. 12 VAN DIT JAAR.

6 NOVEMBER 1893 OVERLEED DE BEROEMDE RUSSISCHE COMPONIST PETER ILJITCH TSJAIKOWSKI. BIJ HET GROTE PUBLIEK IS HIJ VOORAL BEKEND DOOR ZIJN BALLETTEN: DOORNROOSJE, DE NOTENKRAKER EN HET ZWANENMEER.

3 NOVEMBER 1954 STIERF HENRI MATISSE, DE GROTE FRANSE TEKENAAR, SCHILDER EN BEELDHOUWER. ZIJN WERK VALT OP DOOR DE ZUIVERE, HELDERE KLEUREN EN VEREENVOUDIGDE VORMEN.

7 NOVEMBER 1942 LANDDEN AMERIKAANSE TROEPEN OP DE KUST VAN MAROKKO IN NOORD-AFRIKA. NA HEVIGE GEVECHTEN OM TUNIS WISTEN ZIJ UITEINDELIJK IN MEI 1943 DE DUITSERS EN ITALIANEN UIT AFRIKA TE VERDRIJVEN. DE BEVRIJDING VAN EUROPA KON BEGINNEN.

3 NOVEMBER 1963 VIERT KONING LEOPOLD III VAN BELGIË ZIJN TWEEËNZESTIGSTE VERJAARDAG.

7 NOVEMBER 1962 GINGEN IN DE VILLAWIJK BEL AIR IN LOS ANGELES TEN GEVOLGE VAN EEN GROTE BOSBRAND VEEL KOSTBARE HUIZEN VAN FILMSTERREN IN DE VLAMMEN OP.

BULTERS.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.